

עֵרֶצֵי יִלְדֵי חַיִּים

דאס לעבן און שאפן פון

דוד המלך

יארצייט שבועות

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

די יארצייט פון דוד המלך

יום טוב שבועות איז די יארצייט פון דוד המלך, ער איז געבוירן געווארן אין יום טוב שבועות און ער איז אויך נפטר געווארן אין יום טוב שבועות.

אין מדרש ילקוט ווערט געברענגט (ילקוט שמעוני בראשית רמז מ"א) אז דער אויפערשטער האט געוויזן פאר אדם הראשון אלע דורות וואס דארפן געבוירן ווערן ביז ווען משיח וועט קומען, און ווען ער איז אנגעקומען צו דוד המלך האט ער געזעהן אז ער גייט לעבן נאר דריי שעה, האט אדם הראשון געפרעגט אויב ער קען געבן פון זיינע יארן א מתנה פאר דוד המלך, האט דער אויפערשטער געזאגט אז יא, און אדם הראשון האט אים געגעבן זיבעציג יאר פון זיין לעבן.

דוד המלך איז אויפגעשטאנען יעדן טאג אינמיטן די נאכט, ער האט געהאט העכער זיין בעט א פידל, און אינמיטן

די נאכט האט געבלאזן א ווינט אויף די פידל, און ס'האט
אנגעפאנגען צו זינגען, און אזוי איז ער אויפגעשטאנען און ער
האט געלערנט די הייליגע תורה ביז צופרי.

ווען דוד המלך איז נאך געווען גאר יונג, איז ער געווען א
פאסטוך און געפאשעט זיין פאטער'ס שאף, איין טאג איז ער
פארקראכן מיט זיינע שעפעלעך אין מדבר, פלוצלינג האט ער
דערזעהן א בארג האט ער נישט געקלערט קיין סאך, פון בארג
קען מען זיך בעסער אומקוקן אויף די שעפעלעך ארום און
ארום, איז ער ארויפגעגאנגען און זיך רואיג אוועק געזעצט
און זיך צוגעקוקט ווי די שעפעלעך פאשען.

פלוצלינג האט זיך דער בארג אויפגעשטעלט, דוד האט
זיך זייער דערשראקן, ער דערזעט זיך גאר הויך, דאס איז דאך
נישט א בארג, דאס איז דאך א וויזל-טיר (ראם) די גרעסטע
חיה אויף דער וועלט, אזוי לאנג ווי ער האט געהויערט און
געשלאפן, האט עס אויסגעזען ווי א בארג, אבער ווען ער האט
זיך אויפגעשטעלט איז עס שוין געווען אוממעגליך

אַראַפּצוגיין ווייל ער איז געווען זייער הויך, געוואלד, וואס
טוט מען יעצט?.

האט דוד המלך געדאוונט אַ הייסע תפילה פאר'ן
אויבערשטן: "רבנו של עולם, העלה מיר, ראטעווע מיר פון
די געפערליכע חיה, אויב דו וועסט מיר יעצט ראטעווען, וועל
איך זעהן צו בויען אַ הייליג הויז די בית המקדש, הונדערט
איילן די לענג, אזוי לאנג ווי איינע פון די הערנער פון דעם
וויזל-טיר".

דער אויבערשטער האט זיך צוגעהערט זיינע תפילות, און
געשיקט אַ לייב אַקעגן, ווען דער וויזל-טיר האט דערזען דעם
לייב, דער קעניג פון אלע חיות, האט ער פאר פֿבוד זיך אַראפ
געבויגן, און דוד איז שנעל אַראפ געלאפן פון דארט.

אָבער דא דערזעהט ער זיך מיט אַ פֿרישע צרה, אז גראד
אַקעגן אים שטייט אַ ווילדער לייב, האט דוד נאכאמאל
מתפלל געווען צום הייליגן באשעפער, "רבנו של עולם,
פונקט ווי דו האסט מיר מציל געווען פון די הערנער פון דעם
וויזל-טיר, זיי מיר אויך מציל פון די מויל פון די לייב

"הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אֲרִיָּה וּמִקֶּרְנֵי רִמָּים עֲנִיתָנִי" און דער
אויבערשטער האט אים געהאלפן און ער איז ניצול געווארן.
(מדרש שוחר טוב כ"ב)

דורך המלך'ס חכמה קען מען זעהן פון די מעשה וואס
מיר ברענגען דא אראפ:

אין א שטאט האט געוואוינט א רייכע פרוי א אלמנה
וואס איר מאן האט איר איבער געלאזט א גרויסע ירושה,
אסאך געלט, נאך וואס איר מאן איז נפטר געווארן איז די פרוי
געבליבן אליין ווייל זי האט נישט געהאט קיין קינדער, האט זי
באשלאסן צו גיין וואוינען א שטיקל צייט אין א צווייטע
שטאט וואו עס האבן געוואוינט אירע קרובים, אבער זי האט
נישט געוואוסט וואו צו איבערלאזן אירע געלט.

ביז עס איז איר איינגעפאלן א גוטע עצה, זי האט
אריינגעלייגט אלע געלט אין גרויסע קריגעלעך, און זי האט
ארויף געגאסן אויף דעם האניג, ביז עס איז געווארן
צוגעדעקט די געלט און עס האט אויסגעקוקט אזוי ווי

קריגלעך פון האניג, נאכדעם האט זי עס אריבער געטראגן צום
שכן און זי האט אים געבעטן אויב זי קען עס איבערלאזן ביי
אים ביז ווען זי קומט צוריק, דער שכן האט מסכים געווען און
די פרוי איז אנוועק געפארן פון דארט רואיגעהייט.

א שטיקל צייט שפעטער האט דער שכן חתונה געמאכט
זיין זוהן, און אויף די סעודה פון די חתונה האט מען
צוגעגרייט עפעס א עסן וואס איז געווען געמאכט מיט האניג,
און עס האט זיך פונקט געענדיגט די האניג, האט זיך דער שכן
דערמאנט אין די קריגלעך האניג וואס די פרוי האט ביי אים
איבערגעלאזט פאר ווען זי איז אנוועק געפארן, און ער האט
געטראכט צו זיך אז ער וועט יעצט בארגן אביסל פון אירע
האניג און ער וועט עס שפעטער באצאלן.

אינמיטן ווען ער גיסט אראפ פון די קריגלעך האניג האט
ער געזעהן ווי עפעס בליטשקעט פאר זיינע אויגן, האט ער
געזעהן אז דאס איז געלט, ער נעמט ארויס נאך פון די האניג
ביז ער זעהט אז די קריגל איז פיל מיט געלט פון אונטן, ער
גייט קוקן ביי די צווייטע קריגל זעהט ער אויך אז עס איז
אנגעפילט מיט געלט און נאר פון אויבן איז דא האניג, און

אַזוי איז געווען ביי די אַנדערע קריגלעך, אַלעס איז געווען
פיל מיט גאלדענע מטבעות פון אונטן.

ווען דער שכן האט געזעהן דער גרויסער אוצר וואס ער
האט אין שטוב, האט אים דער יצר הרע צוגערעדט אז ער זאל
צונעמען די געלט און ער זאל אנפילן די קריגלעך מיט
אַנדערע האניג, און ווען די פרוי וועט צוריק קומען וועט זי
צוריק באקומען פון אים קריגלעך פון האניג, און ער וועט
ווערן א גרויסער עושר, און אזוי האט ער געטוהן, ער האט זיך
נישט געקענט איינהאלטן און געפאלגט דעם יצר הרע און
געמאכט אזא גרויסע עבירה פון גניבה.

נאך אפאר יאר איז די פרוי צוריק געקומען צו איר
שטאט, און זי איז געגאנגען צו דעם שכן אפצונעמען די
קריגלעך וואס זי האט באהאלטן ביי אים, האט איר דער שכן
געגעבן די קריגלעך פון האניג וואס ער האט אנגעפילט, און זי
איז אהיים מיט דעם אין שטוב, און ווי פינסטער איז איר
געווארן פאר די אויגן ווען זי האט אויסגעליידיגט די קריגלעך
צו זעהן אז עס איז נישטא גארנישט קיין געלט און אַלעס איז
אנגעפילט נאר מיט האניג אליין.

די פרוי האט אנגעהויבן זייער צו וויינען, געוואלד, וואס
טוט מען דא? איר גאנצע פארמעגן איז געווען אין די קריגלעך
און יעצט האט זי אלעס פארלוירן, וואס וועט יעצט זיין? פון
וואס וועט זי יעצט לעבן?

איז די פרוי געגאנגען צום שכן און זי האט אנגעהויבן צו
שרייען ער זאל איר צוריק געבן די גניבה וואס ער האט פון
איר גע'גנב'עט, האט איר דער שכן געזאגט, וואספארא שטות
איז אריין אין דיר? וואס עפעס פאלט דיר איין אזא זאך אז איך
האב עפעס גע'גנב'עט פון דיר, איך האב באקומען פון דיר
קריגלעך פון האניג און איך האב דיר דאס צוריק געגעבן
גאנצער הייט.

די פרוי האט געוויינט און געשריגן, גיין גיין, עס איז
געווען פיל מיט געלט, און נאר פון אויבן האב איך געלייגט
האניג, אבער דער שכן האט איר געזאגט אז ער ווייסט פון
גארנישט און ער האט איר אלעס צוריק געגעבן גאנצער הייט
אזוי ווי ער האט עס באקומען פון איר.

די פרוי האט געזעהן אז עס וועט איר גארנישט העלפן
קייין וויינען און קלאגן, איז זי געגאנגען צו די שופטים און זי

הָאָט זײ פֿאַרצײלֶט וואָס עָס האָט פֿאַסירט, די שוּפֿטים האָבן
איר געפֿרעגט: דו האָסט עֲדוּת וואָס האָבן געזעהן ווי אַזוי דו
לײגסט עס אַרײַן אין די קריגלעך?, האָט די פֿרוי געענטפֿערט:
גײן, קײנער האָט נישט געזעהן ווייל זי האָט נישט געוואלט אז
מ'זאל זעהן וואו זי לײגט די געלט און מ'וועט עס גנב'ענען,
אויב אַזוי – האָבן איר די שוּפֿטים געזאָגט – קענען מיר דיר
גארנישט העלפֿן.

איז די פֿרוי געגאנגען צו שְׂאוּל הַמֶּלֶךְ, און זי האָט זיך
אויסגעוויינט פֿאַר אים, אָבער אויך שְׂאוּל האָט נישט געטראפֿן
קײן שום עצה ווי אַזוי צו אויפֿווייזן איר גערעכטיגקײט, אָן
קײן עדות קען איך דיר נישט העלפֿן. און אַזוי איז די פֿרוי
אַהײם געגאנגען צופֿראכענערהײט.

אויפֿן וועג נאָנט צו בית לָחֶם האָט זי באַגעגנט אַ קבוצה
פֿון יונגלעך וואָס האָבן זיך געשפּילט, און צווישן זיי איז אויך
געווען דוד הַמֶּלֶךְ וואָס איז נאך געווען אַ קינד.

דוד האָט געזעהן ווי די פֿרוי וויינט, האָט ער איר
געפֿרעגט פֿאַר וואָס וויינסטו? האָט זי איהם פֿאַרצײלט די

גאנצע מעשה אז מ'האט איר בא'גנב'עט די גאנצע געלט און
קיינער קען איר נישט העלפן.

האט איר דוד געזאגט: איך קען דיר העלפן, גיי שוין
צוריק צו שאול המלך און זאג אים אז איך האב א וועג ווי אזוי
צו אויפֿווייזן דיין גערעכטיגקייט.

איז די פֿרוי צוריק געגאנגען צו שאול המלך און אים
געזאגט אז ס'איז דא א יונגל דוד וואס ער זאגט אז ער קען
אויפֿווייזן אז איך בין גערעכט, האט שאול המלך געלאזט
רופן דוד און האט אים געפֿרעגט: ווי אזוי קענסטו אויפֿווייזן
אז די פֿרוי איז גערעכט?

האט דוד געזאגט: דער קעניג זאל הייסן מ'זאל אהער
ברענגען דעם שכן און אויך די ליידיגע קריגלעך, און אויב
ס'איז ריכטיג אז עס איז געווען דארט גאלדענע מטבעות,
דעמאלטס איז זיכער געווארן צוגעקלעבט צו די ווענט פון די
קריגלעך און דער גנב האט עס נישט באמערקט.

שאול המלך האט טאקע באלד געהייסן מ'זאל לאזן רופן
דעם שכן און אויך די פֿרוי מיט די ליידיגע קריגלעך, ווען אלע

זענען שוין געווען דארט האט דוד געפרעגט פאר דעם שכן:
דאס איז די קריגלעך וואס די פרוי האט איבערגעלאזט ביי
דיר, האט דער שכן געענטפערט, יא, אבער די קריגלעך איז
געווען אנגעפילט מיט האניג און דאס האב איך איר צוריק
געגעבן ווען זי איז צוריק געקומען.

דוד האט גענומען די קריגלעך און עס אראפ געווארפן
אויף די ערד און עס צובראכן איינע נאך די אנדערע, אלע
האבן זיך געוואונדערט צו זעהן וואס דוד טוהט, וואס עפעס
צוברעכט ער אלע קריגלעך, פלוצלינג האט מען געזעהן ווי
אזוי צוויי גאלדענע מטבעות איז צוגעקלעבט צו די ווענט פון
איינע פון די קריגלעך פון אינעווייניג, און אלע זענען
געשטאנען און געשטוינט צו זעהן ווי אזוי די גערעכטיגקייט
פון די פרוי האט זיך ארויס געוויזן פאר יעדן איינעם אז עס
איז טאקע געווען דארט געלט.

דער שלעכטער שכן ווען ער האט געזעהן אז מ'האט אים
געכאפט מיט די גניבה אז ער האט צוגענומען דאס געלט וואס
איז געווען אין די קריגלעך פון די פרוי האט ער זיך גלייך
מודה געווען, און ער איז פארשעמטערהייט אהיים געגאנגען

און באצאלט פאר די פרוי די גאנצע געלט. און אלע האבן
באוואונדערט די קלוגשאפט פון דוד המלך.

דער אויבערשטער האט געזאגט פאר שמואל הנביא ער
זאל גיין קיין בית לחם צו זאלבן איינעם פון ישי'ס קינדער
פאר א קעניג אויף די אידן, דער אויבערשטער האט אים נישט
פאראויס געזאגט וועלכע קינד פון ישי'ס קינדער זאל ער
זאלבן, האט שמואל צום ערשט פראבירט צו זאלבן די
אנדערע ברודער'ס, ווייל זיי זענען געווען עלטער, אבער דער
שמן איז אנטלאפן פון זיי, ווען ער איז אבער געקומען צו
דוד'ן איז דער שמן פאראויס געלאפן און פון זיך אליין ארויף
געגאסן אויף דוד המלך'ס קאפ. (ילקוט חדש)

דוד המלך איז געווארן דער קעניג פון די אידישע
קינדער, נאך ווען ער האט מלחמה געהאלטן מיט די פלישתיים
ווען ער איז נאך געווען א יונגל, די פלישתיים האבן געהערט
אז שאול המלך פילט זיך נישט גוט, האבן זיי געזאגט אז יעצט

איז די צייט צו מלחמה האלטן מיט די אידן ווייל זייער קעניג
שאול איז נישט געזונט, גלית איז ארויס געקומען מיט פיל
סאלדאטן מלחמה האלטן מיט די אידן קיין ירושלים, גלית
האט אנגעפאנגען צו רעדן זייער מיאוס אקעגן דער
אייבישטער און אקעגן די אידן, די אידן האבן מורא געהאט
פון גלית ווייל ער איז געווען זייער א הויכער מענטש א
גרויסער גיבור און ער האט זיך אנגעטוהן שטארקע קליידער
פון א מלחמה.

דוד המלך איז געווען דעמאלטס א פאסטעכער פון די
שאף פון זיין טאטע ישי, זיין טאטע ישי האט אהיים גערופן
דוד ער זאל גיין קוקן וואס ס'טוט זיך מיט זיינע קינדער וואס
זענען געגאנגען צו די מלחמה אקעגן גלית מיט די פלישתים,
דוד קומט אן צו די מלחמה האט ער געטראפן דארט זיינע
ברודער און דוד הערט ווי אזוי גלית שרייט נאכאמאל זייער
מיאוס "איך האב נישט קיין מורא פון קיינעם נישט פון דער
אייבישטער און נישט פון די אידן".

דוד האט זיך זייער אויפגערעגט אויף גלית וואס ער
שרייט אזעלכע טמאנע ווערטער, און דוד וויל גיין מלחמה

האלטן מיט גלִיִּית, אָבער שְׂאוּל הַמֶּלֶךְ זאָגט פֿאַר דָּוִד: "גַּיִן, דו
בִּיסְט נאָך אַ קלִיִּינער און דו קענסט נאָכנישט גַּיִן מִלְחָמָה
האלטן", האט דָּוִד פֿאַרצײלֶט פֿאַר שְׂאוּל אַז אַיִנמאַל ווען ער
האט געפֿאַשעט מיט די שַׁאף איז געקומען אַ לִיב און אַ בֶּער
זיי האָבן איהם געוואלט פֿאַרצוקן זיינע ציגעלעך, און דער
אַיבִישטער האט איהם געהאלפֿן ער האט געקענט האַרגענען
די לִיב און די בֶּער אפֿילו זיי זענען גאר שטאַרק און אַזוי אויך
זעצט וועט מיר דער אַיבִישטער העלפֿן.

ווען שְׂאוּל הַמֶּלֶךְ האט דאס געהערט האט ער געלאזט
פֿאַר דָּוִד גַּיִן מִלְחָמָה האלטן מיט גלִיִּית, דָּוִד האט גענומען אַ
שטעקן מיט פינעף שטיינער און איז געגאנגען מִלְחָמָה האלטן
מיט גלִיִּית, ווען גלִיִּית האט געזעהן אַז דָּוִד אַ קלִיִּינער בַּחוּר'ל
קומט מִלְחָמָה האלטן מיט אַ שטעקן, שרייט גלִיִּית "דו מיינסט
אַז איך בין אַ הונט, איך האב נישט מורא פון דיר מיט דיין
שטעקן".

דָּוִד האט געענטפֿערט פֿאַר גלִיִּית "דו קומסט מִלְחָמָה
האלטן מיט אַ שווערד און איך קום מִלְחָמָה האלטן מיט דער
אַיבִישטער'ס נאמען".

דוד האט געדאוונט צו דער אייבישטער אז ער זאל איהם
העלפן, דוד האט געווארפן א שטיין אויף גלית און ס'איז
איהם געלונגען פונקט אויף זיין קאפ און אזוי איז ער אראפ
געפאלן און איז געשטארבן, און אלע פלישתים גוים זענען
אוועק געלאפן ווייל זיי האבן מורא געהאט פון די אידישע
קינדער, די אידן האבן געזעהן די גרויסע נסים פון דער
אייבישטער, און נאכדעם איז דוד געווארן "דוד המלך" דער
קעניג פון די אידן.

דוד המלך האט געבעטן פאר די אייבישטער אז דער
אייבישטער זאל איהם אויסזאגן ווען ער וועט גייט שטארבן,
האט אים דער אייבישטער געזאגט אז עס איז דא א גזירה אז
מ'זאגט נישט אויס פאר א מענטש ווען ער גייט שטארבן,
האט דוד המלך געבעטן אז דער אייבישטער זאל אים כאטש
זאגן אין וועלכע טאג וועט ער שטארבן, האט איהם דער
אייבישטער אויסגעזאגט אז ער וועט שטארבן אין שבת, האט
דוד המלך געבעטן פאר די אייבישטער אז ער וויל שטארבן
זונטיג ווייל שבת וועט נישט זיין ווער עס זאל זיך באשעפטיגן

מיט איהם איהם צו באַרדיגן, האט איהם דער אייבישטער
געזאגט אז עס איז געקומען די צייט אז זיין זוהן שלמה זאל
קעניגן און איין קעניגרייך קען נישט אנרירן די צווייטע
קעניגרייך אפילו מיט איין מינוט, האט דוד המלך געבעטן אז
ער וויל שטארבן פרייטיג, האט דער אייבישטער געזאגט,
חלילה צו פארנווייניגערן איין טאג פון לעבן, ווייל יעדן טאג
איז אשד נואם דו וועסט נישט קענען לערנען תורה, און דיין
תורה איז חשוב אין הימל מער פון טויזנט עולות נואם דיין
זוהן שלמה המלך וועט מקריב זיין אין בית המקדש.

פון דעמאלטס איז דוד המלך יעדע שבת געזיצן א גאנץ
שבת און געלערנט תורה כדי דער מלאך המות זאל נישט
האבן קיין שליטה אויף איהם, ווען עס איז אנגעקומען זיין
צייט נואם ער האט געדארפט נפטר ווערן, דאס איז געווען אין
שבת יום טוב שבועות און דער מלאך המות איז געקומען
צונעמען זיין נשמה און ער האט נישט געקענט ווייל דוד
המלך האט געלערנט תורה.

נאך אפאר שעה איז געגאנגען דער מלאך המות און ער
האט געשאקלט אסאך ביימער און מ'האט געהערט א

שטארקע רעש און דוד המלך האט זיך זייער דערשראקן איז
ער געלאפן קוקן וואס איז די גרויסע רעש און ער האט ממשיך
געווען צו לערנען אויפן וועג, און ער איז אראפ געגאנגען די
טרעפן אינמיטן האט זיך צובראכן איין טרעפ און דעמאלטס
האט דוד המלך מפסיק געווען איין סקונדע פון לערנען, האט
דער מלאך המות אויסגענוצט די מינוט און האט צוגענומען
זיין נשמה פון איהם, און זיין נשמה איז ארויס בטורה אין
שבת קודש.

דוד המלך איז געליגן אזוי אין גארטן אויפן זון ווייל
שבת טאר מען נישט זיך באשעפטיגן מיט א טויטער מענטש,
און זיין זוהן שלמה המלך האט גערופן די אדלערס און זיי
האבן אויסגעשפרייט זייערע ברייטע פליגלען העכער דוד
המלך אז ס'זאל נישט שיינען די זון, און אזוי זענען זיי געווען
דארט ביז מוצאי שבת.

ווייל דוד המלך איז נפטר געווארן יום טוב שבועות פירט
מען זיך אין שבועות צו זאגן די ספר תהלים וואס דוד המלך
האט געמאכט.

דוד המלך האט געבעטן פון דער אויבערשטער מיט זיין
גרויס עניווער זאל אים ווייזן א צייכן אז יעדער זאל וויסן אז
דער אויבערשטער האט אים מוחל געווען זיינע עבירות, האט
אים דער אויבערשטער צוגעזאגט אז ווען שלמה זיין זוהן
וועט קעניגן וועט ער טוהן זיין פארלאנג.

ווען שלמה המלך האט געענדיגט מיטן בויען דאס בית
המקדש, האט ער געוואלט אריינטראגן דעם ארון מיט די
לוחות אין קדשי קדשים אבער די טיהרן האבן זיך פארשלאסן
און זיך נישט געוואלט עפענען, האט שלמה המלך געזינגען
פיר און צוואנציג געזאנגען פאר דעם אויבערשטן, אבער עס
האט נישט געהאלפן.

האט שלמה המלך ווייטער אויסגערופן "עפנט אייך
טויערן לכבוד דעם באשעפער" און די טיהרן האבן זיך נישט
געעפנט.

האט שלמה המלך ווייטער געזאגט: "רבוננו של עולם,
געדענק די גוטע מעשים און די גרויסע זכותים פון מיין
פאטער דוד", האבן זיך גלייך געעפנט די טויערן, האבן אלע

אידן געזעהן און זיך קלאר איבער געצייגט אין די גרויסקייט
און צדקות און קדושה פון דוד המלך.

דוד המלך האט געמאכט די ספר תהלים, כדי יעדער איד
אין יעדע צייט זאל זיך קענען אויסגיטן זיין הארץ צום הייליגן
באשעפער, סיי אין א צייט פון שמחה און סיי חס ושלום ביי א
זמן פון צער, די ספר תהלים איז מסוגל אויף אלע ישועות און
רפואות, און ווען איינער איז חלילה נישט געזונט אדער ער
האט א אנדערע צרה זאגט מען די ספר תהלים, און מיר בעטן
אז עס זאל זיין גערעכנט פארן אויבערשטן "כאילו אמרם דוד
המלך עליו השלום".

דאס תהלים'ל איז מיטגעגאנגען מיט די אידישע קינדער
אין אלע דורות, אין בית המקדש האבן די לווים געזינגען
תהלים פארן באשעפער, יעדן טאג ביים מקריב זיין קרבנות,
און אויך היינט ווען מיר האבן ליידער נישט קיין בית המקדש
איז א גרויסער חלק פון אונזערע תפילות פון יעדן טאג און פון
שבת און יום טוב איז גענומען פון ספר תהלים.

דוד מלך ישראל חי וקיים

